

I Helens og Oles hækbølger tur-retur Paris

Af Helen Pyndt

Det hjertet er fyldt med, løber munden over med, siges der, og dette udtryk kan vi sandelig genkende efter knapt tre måneder på Europas vandveje til Paris, Strasbourg og hjem igen. Vi kan roligt sige at det har været de bedste tre måneder i vores liv. Stille og roligt gled vi gennem vandet og havde ingen bekymringer eller uheld undervejs. Vi nød hver eneste dag, for der skete noget forskelligt hele tiden.

Men alting har en begyndelse. Man tager ikke af sted på sådan tur uden en del forberedelse. Vi havde talt om det i lang tid, og faktisk havde Ole drømt om at sejle til Paris i næsten ti år. Vi skulle bare ikke være på arbejdsmarkedet mere, og i år passede det fint.

Ole stod for ruteplanlægningen, og vi brugte mange vintertimer med at gennemgå den. Der findes en hel del oplysning i form af bøger, artikler og personlig beretninger, som giver en fingerpeg om, hvad man skal være opmærksom på. Vi havde samlet temmelig meget stof, som var værdifuldt såvel inden turen som undervejs. Vi investerede i de nødvendige søkort og andre oplysninger om landene, vi skulle sejle igennem.

Båden skulle være i orden, og det stod Ole også for. Han sørgede for, at alt var gennemgået og checket og, at vi havde de nødvendige reservedele med i tilfælde af uheld. Han kender båden til den sidste detalje, og det er meget betryggende, når man skal på langfart. Jeg sørgede for "indmaden" - de praktiske ting man skal have med på en tre måneders tur. Vi skrev lister på computeren med alt hvad vi tog med, og endnu mere vigtigt, hvor vi opbevarede det om bord. Der er mange stuvepladser, og man kan dårligt huske alle detaljer i starten. Det er svært at vide, hvor meget, eller hvor lidt, man skal have med, men man lærer at økonomisere med vasketøj, opvask og indkøb undervejs.

Det vigtigste er at have tilstrækkeligt af håndklæder, viskestykker og sengetøj med, for der er nemlig langt mellem vaskemaskiner. Bluser, undertøj o.s.v. kan man vaske i hånden undervejs. Vi tog ikke mange madvarer med, fordi vi synes, det er underholdende at købe ind undervejs af den lokale mad. Vi havde rigeligt underholdningsstof med i form af bøger, kryds og tværs, håndarbejde og, ikke mindst, digitalkameraet og computeren.

Kurs mod Nordtyskland

Vi ville gerne afsted forholdsvis tidligt på sæsonen, for at udnytte den dejlige natur i maj måned. Det er uhyre vigtigt at vælge den rigtige dag at sejle over Østersøen for at få en god start. Vi var meget heldige. Vi forlod Danmark den 12. maj kl. 09.15. med kurs mod Burg. Selv om luften var frisk, var det en dejlig tur ned gennem vindmølleparken ved Nysted og videre til Burg. Vi ankom kl. 13.00 men desværre var tolderen syg, så vi kunne ikke købe toldfrit. Nå, vi klarede os alligevel. Sidst på eftermiddagen sejlede vi videre til Kiel. Vi blev lidt forskrækket, da en tysk militær båd jagtede os og råbte over højtalere, at vi skulle hurtigst muligt skifte kurs, fordi vi var inde i skydefeltet på en militær øvelse. Det forsinkede os en del, men solnedgangen var eventyrlig smuk, og vandet var som olie, så det betød ikke så meget. Turen gik ad Kielerkanalen, ud på Elben og ind på Haldener Kanalen.

Den skal man ramme på det helt rigtige tidspunkt, ikke højvande og ikke lavvande, men midt imellem, ellers kan man ikke komme igennem tunellen/røret ved indgangen. Selv om der var mange skønne dage i maj, var det koldt især om natten. Vi tog tøjet på for at gå i seng og ikke omvendt. Vi

elsker naturen undervejs. Man er så tæt på det hele, at man kan se, høre og lugte alt. Jeg praler altid af, at jeg har min private naturvejleder med. Ole har en fantastisk evne til at bemærke alle detaljer i naturen, og det nød jeg godt af.

Turen gik godt gennem Nordtyskland, med kun den hage, at det var Pinse, så slusen i Oldenburg lukkede ikke op. Vi måtte blive der i halvanden dag, men det er ikke det værste sted at havne. Videre af Kusten-kanalen og ud på Dortmund Ems kanal for at komme ind i Holland ved Delfzihl. Vi havde kanalerne nærmest for os selv, det var meget få, vi mødte på vejen, og det passede os storartet.

Gennem Holland

Man har fornemmelsen af, at man ejer det hele, og glider igennem landet, mens alle på landjorden har travlt. Man glemmer alt om tiden, og efterhånden holdt vi op med at lytte til radioen, så vi registreret ikke, hvad der skete rundt om i verden. Vi sejlede hele vejen ned gennem Holland på diverse floder og kanaler, store og små. Der er ikke mange lystbådehavne hverken på Issjel eller Waal floden, så man skulle planlægge dagens rute nøje. Vi havde glæde af bogen ”Turen går til Holland” undervejs, hvor vi læste om forskellige seværdigheder eller interessante byer.

Byen Hattem havde vi aldrig besøgt, hvis ikke vi havde læst om den i bogen. Det er en charmerende lille fæstningsby på Issjel floden, meget velbevaret, og med en fredet bymidte. Den berømte chokoladeforretning lige ved byporten fuldendte besøget. Sikken et udvalg af lækkerier af fineste kvalitet.

Belgien skuffede

Efterhånden blev vejret bedre, og vi ankom til Maastricht samtidig med sommeren. Maastricht er en dejlig by og værd at besøge. Vi lagde til nærmest i bymidten lige foran en dejlig restaurant. Den benyttede vi os af om aftenen, hvor vi indtog en meget lækker middag. Det var ikke fordi, vi gik på restaurant mange gange på turen. Vi synes, at vi havde det så hyggeligt om bord, så behovet opstod ikke ret ofte. Belgien var en skuffelse, der er snavset set fra vandsiden. Man sejler igennem industri området, og der var meget affald overalt. Det var bare om at få det overstået. Det var lidt ærgerligt, fordi Belgien byder sikkert på meget godt i andre dele af landet.

Man træffer mange mennesker undervejs, de fleste er pensionister, som er på en lignende tur som os selv. Vi faldt i snak med mange Tyskere, Englændere, Hollændere og endda nogen fra Australien, Syd Afrika m.m. Vi havde meget tilfælles og kunne snakke i timevis. Vi fulgtes med et Tysk ægtepar fra Hamborg gennem en del af Belgien og Nord Frankrig. Karl, 78, og Herta, 76 år, har sejlet til Frankrig hvert år igennem 15 år. De var friske, havde gå på mod, og var et behageligt selskab. Hvis bare man kan lære lidt af dem, og huske det til den tid, er det godt.

Vi valgte at sejle på Maas floden til Namur, og videre af Sambrekanal mod Charleroi, og gennem Nordfrankrig ned til Paris. Mange vælger at dreje sydpå ved Namur ad Meuse floden og Kanal des Ardennes. Det skulle være en meget smuk rute og er værd at overveje en anden gang. Vi havde derimod vores rute for os selv. Skoven og fuglesang var en vidunderlig afveksling fra den larmende og lugtende tur igennem Belgiens industriområde.

I Nordfrankrig

Så kom mine beskedne fransk kundskaber på prøve. Min dansk-fransk ordbog var min tro følgesvend hele vejen. I de senere år er mange sluser blevet automatiserede, så man bliver udstyret med en lille fjernkontrol, man trykker på, når man nærmer sig slusen, og så sker det hele ”uden

menneskehænder” – altså bortset fra at man skal holde godt fast i slusen, når man fortøjer. Jeg havde regnet med, at alle de hånddrevne sluser vil være en god afmagrings kur for mig undervejs, men måtte indse, at det ikke lykkedes med alt den teknik.

Det er måske også lidt optimistisk at feriere i Frankrig med al den gode vin og lækre mad, og samtidig tro, at man kan tabe sig. Kendsgerning var, at vi passerede 75 sluser på fem dage, og det er mange. Jeg nåede at få en seneknude på venstre håndled, fordi man skal holde godt fast nogle gange. Men det var sjovt, underholdende og interessant at sejle igennem området.

Vi kom omsider til Port Cergy lidt Nordvest for Paris. En meget dejlig havn med en hjælpsom havnemester. Vi blev der et par dage og lejede en bil. Først besøgte vi Monets Have i Giverney og dernæst Versailles. Vi havde været begge steder før, men de tåler gensyn. Monets Have var meget smuk sidst i maj, selv om det havde regnet kraftigt dagen i forvejen.

Så hellere til søs

Vi havde lidt tid tilbage, inden vi skulle aflevere bilen, så vi forsøgte at køre ind til Paris. Det skal man være ”indfødt” for at klare på en lørdag eftermiddag. Trafikken var horribel, og vi mistede orientering ret hurtigt. Vi mistede næsten også hinanden, fordi jeg ville købe ind i et supermarked, mens Ole ventede på mig i bilen udenfor. Jeg fik strenge instrukser på at skynde mig. Det synes jeg også, jeg gjorde, men da jeg endelig kom ud, var Ole væk, og der var kaos på gaden. Pludselig hørte jeg en råben langt oppe på gaden og kunne se Ole baske med arme og ben for at komme i kontakt med mig.

Vi anede ikke, hvor vi var, så vi havde aldrig fundet hinanden igen, hvis han måtte køre. Der var ingen parkeringspladser, og alle havde travlt. Vi blev hurtigt enige om, at det var mere behageligt, roligt og smukkere på vandvejen, så vi fandt vejen tilbage til Port Cergy, og afleverede bilen igen.

Eiffeltårnet i syne

Så kom den sidste del af turen til Paris. Vi nød den sidste del af Oise floden, inden vi sejlede ud på Seinen. Tænk, den havde vi også nærmest for os selv, jeg ved ikke hvor alle folk var. Der lå hundredvis af husbåde og pennicher langs Seinen, men meget få var ude at sejle. Seinen slynger sig meget vest for Paris, og man passerer mange flotte bygninger, grønne områder og høje huse. Pludselig kunne man se Eiffeltårnet i det fjerne. Et sjovt og spændende øjeblik efter så lang en tur.

Den 5. juni, efter 25 dage og 1378 km ankom vi til Paris. Der er utrolig mange broer i Paris, den ene flottere end den anden. Jo nærmere vi kom centrum desto flere turist både var der, og folk vinkede og fotograferet lige som os. Det er en dejlig fornemmelse, når man når målet, for vi har trods alt talt om det i mange år. Det er lidt uvirkeligt, men så begynder man at genkende diverse seværdigheder langs Seinen, og så er man ikke i tvivl. Eiffeltårnet skulle fotograferes i alle retninger, og med Toreby sejlklubs flag i forgrunden, inden vi fortsatte forbi Notre Dame, for at finde indsejlingen til Port de l’Arsenal. Vi havde hørte meget godt om havnen i Paris, men glæden blev endnu større, da vi kom igennem slusen og ind i den store havn.

Man skal melde sig med det samme ved havnekontoret og bliver anvist plads. Vi var heldige at få en dejlig plads i nærheden af badefaciliteter udgang til Bastillepladsen og lige ved siden af en af de få danske både, vi havde truffet indtil da. Båden kom fra Kolding, så overraskelsen var stor, da besætningen kom hjem, og fortalte, at de kom faktisk fra Maribo. Verden er lille. Senere traf vi faktisk flere fra Lolland Falster.

Sightseeing i Paris

Ugen i Paris blev selvfølgelig brugt til sightseeing. Man er nærmest i gåafstand til mange seværdigheder. Ellers er der Metroen og Batobussen, som vi brugte. Vi sejlede med den sidstnævnte til Eiffeltårnet og gik helt til tops hvor vi nød den vidunderlige udsigt. Vi planlagde hver dag hvilken seværdigheder vi skulle opleve, og lidt tid til shopping, skulle der også være. Da Ole ville ind i et krigsmuseum, meldte jeg pas, og gik en tur i forretninger i stedet. Det var en udmærket kombination.

Trods et ny knæ i år, gik, gik og gik Ole i Paris, og da ugen var omme syntes vi, at vi havde set alt hvad vi havde håbet på, og mere til. Vi besøgte Louvre Museum, meget apropos, idet Ole læste Da Vinci Mysteriet undervejs, Sacre Couer og Montmartre og alt hvad det byder på, vinmuseet, et pudsigt og interessant sted, Champs Elysée og meget andet. Vi standsede ved fortovskafeer og betragtede Pariserlivet på tæt hånd. Jeg var betaget af grønt- bagerforretningerne og den måde, de præsenterer deres varer. Det blev til mange billeder på digitalkameraet, så jeg havde travlt med, på hele turen, hver dag at tømme fotoapparatet, og sortere billederne i mapper, så de er lettilgængelige.

Jeg havde megen fornøjelse af at skrive en rapport hver dag på hele turen med alt mulig information om dagens hændelser. Vi regner med at få fornøjelsen af den, plus alle billederne, i løbet af vinteren, når vi mindes vores tur. Man kan ikke huske alle detaljer, hvis ikke man skriver dem ned hele tiden. Der sker så meget på sådan en tur, så for at få fuldt udbytte af den, skal man bruge næsten lige så meget tid bagefter på opsummering som man brugt på planlægning.

Mod nye oplevelser

Inden vi forlod Paris, besluttede vi at sejle op af Canal de l'Ourcq igennem Villette-området. Man sejler faktisk videre fra Port de l'Arsenal igennem St. Martin canal. Den første del er en lang tunnel under Paris og derefter igennem flere sluser lige efter hinanden ud i det fri mod Cité des Sciences og Parc de la Villette. Det føles som om man sejler lige igennem hjertet af Paris, hvor folk sidder på kanalsiden, vinker, taler med en undervejs, og andre sad og nød solen og slappede af. Det tog flere timer frem og tilbage, men det var en oplevelse værd. Atter en nat i Port de l'Arsenal, inden vi sagde farvel til Paris. Vi syntes, at vi havde meget spændende foran os, og nu var vi mætte af museer og storby miljø. Det var lidt vemodigt at det allerede var overstået, men målet var nået, og vi var tilfredse.

Nu skulle der tages hul på nye oplevelser. Man lukker aldrig døren til noget, uden at lukke døren op til noget andet, og sådan var det, da vi forlod Paris. Vi vidste faktisk ikke, hvad vi gik ind til, andet end Champagneområdet og efterfølgende Lorraine-, og Alsaceområdet. Vi skulle tværs over Frankrig ad Marnefloden til Strasbourg. Det tog 21 dage, og vi havde sejlet i alt 2000 km på vores tur, da vi ankom dertil. Det var en meget afvekslende tur gennem vidt forskellige landskaber, og ekstremt varmt til tider. Temperaturen var oppe på 42 grader i cockpittet mange dage, og selv klokken ni om aftenen var det stadig 30 grader.

Kort efter vi forlod Paris, kom der en dansk båd sejlende mod os. Det viste sig at være "Vagabonden" fra Nykøbing. Vi vidste godt, de også var på vej til Paris, men ligefrem møde dem var pudsigt. Lidt senere traf vi "Skum" fra Saksøbing. De sejler rundt i Frankrig på femte år. Endnu senere blev vi budt velkommen på kajen af et dansk ægtepar fra Rødbyhavn. De har skrevet flere artikler i Folketidende om deres oplevelser. Alt i naturen på vejen over Frankrig var frisk, grønt og meget forskelligt. Vi slusede op ad adskillige gange, og efterhånden dukkede vinmarkerne op.

Vi passerede dejlige byer og skønne landområder, valmue- og sennepsmarker. Fuglene sang, og man følte man ejede hele verden, mens man gled igennem vandet, stille og roligt uden bekymringer eller jag, medens alle andre susede forbi på vejene og passede deres arbejde. Sommeren var sandelig over os, og heldigvis var vi ret højt oppe og vandet virkede rent og indbydende, så vi tog

en dukkert et par gange, ellers stod vi på badeplatformen og skyllede os med bruseren for at blive afkølet.

Prøvesmagning i Champagne

Vi ankom til Epernay, hovedstedet i Champagne området, og blev der et par dage. Vi skulle opleve Champagnehuse og prøvesmage lidt. Havnemesteren var meget venlig og hjælpsom, selv om han ”kun” talte fransk. Lystbådehavnen ligger lige foran et af de store Champagnehuse, så det var meget nærliggende at besøge det. Vi var heldige, fordi vi var de eneste engelsktalende turister, så vi havde guiden for os selv.

Vi var meget forbavset over, hvor meget manuelt arbejde, der stadig er i produktionen. Maskiner har ikke overtaget ret meget. Når første man har set det ene hus, så har man set nok, for de ligner hinanden. Vi besluttede at tage toget til Reims, som lå ikke så langt derfra, og jeg ville meget gerne se katedralen. Ad vandvejen ville det tage tre dage frem og tilbage, turen med toget varede 30 minutter. Jeg benyttede mig af vaskemaskinen i Epernay. Der var langt imellem vaskemaskiner, så det blev til flere hold. Der var ingen tørretumbler, så jeg havde tøj og ting hængende overalt på båden, men i denne varme blev det hurtigt tørt.

Gennem 450 sluser

Vi passerede rigtig mange sluser på vores vej, 450 på hele turen, mange var automatiske. D.v.s.. man skal bare trække i en snor, så kører slusen. Vi havde lidt problemer ind imellem. Men når man trækker i den røde snor, kommer assistancen, og der er altid hjælp at få. Vi fulgtes med et par Hollandsk både i nogle dage. VNF, betegnelsen for de franske vandveje, vil helst betjene flotiller end én båd ad gangen, men det er ikke altid lige sjovt at være forrest i slusen. Strømmen kan være temmelig voldsom, så man skal holde godt fast. Vi skulle igennem flere tunneller, og vi blev eskorteret gennem en ret berygtet en, som var 5,5 km, og det varede én time og 15 minutter. Det var temmelig ensformigt, mørkt og lugtende, men meget spændende.

Endelig, ankom vi til Toul, men p.g.a. varmen blev vi kun en dag. Vi fortsatte turen og ankom til Nancy. Vejret var begyndt at ændre sig, og jeg skal love for, at himlen åbnede sig. Mens vi sad på en fortovscafé styrtede det regnen ned, og der var lyn og torden i flere timer. Det rensede luften, og hele byen med. Vi var heldige at være der i forbindelse med 200-årsdagen for Stanislauspladsen med alle festlighederne. Nancy er en flot og dejlig by og havnen ligeså. Vi blev der i et par dage, og fik mange oplevelser og minder med hjem.

Forbi Europa Parlamentet

Videre mod Strasbourg gennem Lorraineområdet, som er præget af landbrug og smukke udsigter. Man bruger alle sanser – synet, duften, lyden, og alt sammen i slow motion, en rigtig lise for sjælen. Vi oplevede den store elevatorsluse i nærheden af Saverne, hvor man bliver kørt skråt nedad og lander 38 meter nede. En interessant oplevelse. Vi sejlede forbi Europa Parlamentet i Strasbourg med alle de store bygninger og viste endnu en gang Toreby Sejlklubs stander. Vi lejede en bil, og kørte ad vinruten gennem Alsace, hvor den ene yndige by afløser den anden. Det er et helt kapital for sig selv. Vi cyklede rundt i Strasbourg på de udmærkede cykelstier, og oplevede alt hvad byen byder på. Blomsterfloret var imponerende.

Så vendte vi om og sejlede et stykke vej tilbage ad samme vej, indtil vi stødte på Sarre-floden. Der sejlede vi nordpå, og havde et par sjældne oplevelser. Først så vi en landmand vende høet på

marken - med omtrent 100 storke bagved traktoren. Senere så vi en flok glenter og en flok ørne på omtrent 100 stykker.

Vejret var noget mere vekslende, men det gjorde ikke noget med lidt køligere temperatur. Sarrekanalen var smal og meget hyggeligt. Træerne voksede henover kanalen, og alle sluserne er hånd betjente. Vi måtte vente en time inde i den ene sluse p.g.a. middagspausen, og pludselig opdagede vi, at de to andre både i slusen havde dansk besætning. De havde lejet bådene dernede og nød en velfortjent ferie. Det var meget hyggeligt lige pludselig at være ”pære dansk”! Jeg plukkede en stor buket vilde blomster ved kanalsiden, som vi nød i flere dage.

Omsider nåede vi Mosel floden, og da vi havde fået at vide at diesel var billigt i Luxembourg, sejlede vi næsten igennem Luxembourg, før vi fandt en diesel tank. Det varede flere timer. Vi kontaktede nogle bekendte, som boede lige ned til floden, og besøgte dem. De kunne se Frankrig, Tyskland og Luxembourg fra deres vinduer. Turen ned af Mosel floden var en pragtfuldt oplevelse. Udsigten er smuk, og man passerer den ene yndige by efter den anden. Vinmarkerne skråner helt ned til vandet, og hver en centimeter bliver benyttet. Det varede over en uge, og jeg kunne sagtens have brugt 14 dage. Der var så mange steder jeg gerne ville opleve, men det må blive næste gang.

Rhinen for hjemadgående

Vi havde hørt, at Lahn floden skulle være Tysklands smukkeste flod, så det vil vi også have med. Ved Koblenz sejlede vi sydpå af Rhinen i stærk modstrøm til Lahnstein. Vi brugte tre dage frem og tilbage på Lahnen. Det var en lille eventyrflod, meget benyttet af robåde, men også mindre motorbåde kunne sagtens sejle igennem. Vi traf endnu et par venner fra Frankfurt, som kom på besøg og nød en dags sejltur med os.

Så var det lige som et skillepunkt, da vi kom ud på Rhinen igen, nu var vi på vej hjem. Vi susede ned af Rhinen med gevaldig medstrøm, forbi den ene store industri efter den anden. Rhinen kan være temmelig ubehagelig når man møder en af de store færger p.g.a. deres hækbølge, men vi var heldige, og nåede Köln den første dag. Domkirken stjæler billedet både fra vandside og landside og den besøgte vi den følgende dag. Vi cyklede rundt, og oplevede byen fra forskellige vinkler – Domkirken og tilhørende skattekammer, vi spiste gullaschsuppe med Kölsch til (Kølns egen øl) i restauranten Alt Köln, og sluttede dagen med at besøge en chokolade museum.

Jo, der er meget at opleve i Köln. Den følgende dag fortsatte vi ad Rhinen, det var knapt så fornøjeligt. Vejret var ikke så godt, strømmen og bølger var større, og der var betydelig mere trafik, så det var en lettelse, da vi drejede ind på Rhein-Herne kanalen ved Duisburg. Man føler sig mere hjemme på kanalerne.

Det gik lige gennem Ruhr distriktet, med industri og en del pennicher (store fragtbåde) på vandet. Det giver ventetid ved sluserne, man kan kun komme igennem sammen med de store både, og det tager tid. Vi sejlede videre ad Dortmund–Ems kanalen forbi Munster, gennem vekslende landskaber. Vi overnattede i Fuestrup lidt nord for Munster, en dejlig havn man kan besøge med båd eller campingvogn.

Videre nordpå indtil vi nåede Mittelland-kanalen. Den er lang, men alligevel spændende. Der er altid noget at se på. Broerne fascinerede mig undervejs, de var farvestrålende og meget forskellige. De lyste helt op i landskabet! Der var en del trafik undervejs, men det går stille og roligt. Der er utrolig mange cyklister og stavgængere langs kanalen, og de vinker alle sammen. Nu kunne man se, at sommeren var begyndte at gå på hæld, en sensommer stemning var over os, og markerne var modne. Omsider nåede vi Elbe-Seite-kanalen som efter sigende skulle være så kedelig, men det passer ikke. Der er lange lige strækninger, men smukt var det. Endelig kom det gode vejr igen, efter flere dage med vekslende vejr, og vi sejlede lige gennem Luneburg Heide med al sin skønhed rundt om os. Vi kom gennem det megastore hæveværk ved Uelzen. Folk tager på udflugt dertil bare for at

se bådene blive hejst op og ned. Man fornemmer ikke bevægelsen, men kendsgerning er, at man bliver sluset 38 meter nedad.

Elbe-Lubeck – vores favorit

Så begyndte vi at føle, at vi var næsten hjemme! Vi sejlede ud på Elben ved Lauenbourg, og den yndige by ville vi gerne besøge. Vi cyklede rundt i de smalle gader med de utallige velbevarede gamle bygninger. Vi har sejlet af Elbe-Lubeck kanal adskillige gange, og vi er enige om, at den er vores favorit. Den er hyggelig, man kan sagtens bruge flere dage til at opleve den, og alle de byer undervejs, ellers kan man komme igennem på to dage. Man er meget striks med farten fra den ene sluse til den næste, så man skal bare nyde det i det korrekte tempo – 10 km/t. Vi ville gerne besøge en gammel kending – en dejlig restaurant som vi besøgte den allerførste gang, vi sejlede derned.

Men tidens tand havde været der, og der var virkelig ikke noget at komme efter. Samtidig hørte vi vejrudsigterne fra Danmarks Radio for de kommende dage, og de var gode nok de to næste dage, og så var de dårlige. Nu vil vi hjem, vi havde adskillige indbydelser ventende på os i begyndelsen af august, så vi tog en rask beslutning. Ole kunne regne ud, at hvis vi sejlede til kl. 21.00 den første dag, og fra kl. 06.00 den næste dag, så var der en chance for, at vi kunne nå Burg og komme over Østersøen i ro og mag.

Det var ikke en tosset beslutning. Vi havde kanalen for os selv – igen, igen, vandet var som et spejl hele vejen og med den smukkeste solnedgang. Hvad mere kan man ønske sig. Som aftalt stod vi tidligt op, og eventyret gentog sig, igen alene på vandet med den flotteste solopgang med alt hvad der tilhører af skønne dufte, lyd og udsigt. Hvor var vi heldige. Vi ankom til Lubeck, og jeg havde besluttet, at jeg ville besøge forretningen med Lubecker marcipan. Det var svært at ligge til i nærheden af bymidten p.g.a. broerne, men det lykkedes til sidst. Jeg blev bevilget en time, og jeg løb op igennem gaderne, der var for øvrigt vejarbejde alle vegne, jeg købte flere æsker marcipan o.s.v. og tilbage til båden.

Vi kontaktede brovagten via VHF, så de kunne hejse broen lidt, ellers skulle vi sejle hele vejen rundt om Lubeck igen, men ud kom vi, og afsted mod Travemunde. Pludselig kunne vi fornemme saltvandsluft, det var dejligt, og vejret var stadig flot. Der var en mægtig regatta i Travemunde med hundredvis af sejlbåde, så det var bare om at holde tungen lige i munden for at komme igennem. Turen over Lubecker Bugt til Burg gik godt i det skønneste vejr, og vi blev der for natten. Pludselig om aftenen trak det op i det fjerne, og vi var bange for, at vi måtte blive der i flere dage, men til vores store undren vågnede vi op til pragtfuldt vejr igen, og vi susede over Østersøen, som viste sig fra dens allersmukkeste side.

Hjemme efter langfartens eventyr

Vi fik at vide, at der havde været forfærdeligt uvejr i Travemunde den foregående aften, så det var derfor himmelen var så truende. Omsider fik vi øje på Danmarks kyst, og gensynet med Falster var vidunderligt. Vi ankrede op ved Gedsergård broen, dels for at bade og nyde Guldborgsund, og dels for at give båden en ordentlig overhaling efter flere måneder i kanalvand!

Vi havde telefonisk kontakt med vores datter og svigersøn, så de var ved kajen, da vi ankom til Toreby Sejlklub, og så var gensynsglæden stor og dejlig. De bød på mad, og snakken gik hele aftenen. Dagen efter blæste det kraftigt, men vi var godt i havn! Båden blev tømt, og det var ikke småting. Vi frydede os over, hvor vellykket en tur vi havde haft. Jeg siger gerne, at det var de bedste tre måneder af mit liv. Jeg havde været lidt skeptisk forud for turen, om jeg kunne lide at være væk i så lang tid, især fra børnebørnene, men jeg må indrømme, tiden fløj af sted. I øvrigt havde de travlt med deres sommerferieplaner, desuden havde vi meget ofte kontakt med hinanden

over telefonen, SMS og ikke mindst e-mail, så afstanden mærkedes ikke. Jeg var lykkelig for den bærbare PC og alle de fordele den har, og den blev meget flittigt brugt hver dag. Jeg var lige så lykkelig for det digitale kamera, det blev også meget flittigt brugt. Jeg vil nyde at opleve hele turen igen om nogle år, via billederne og beskrivelsen, de er guld værd. Gad vide hvor vi sejler henne næste gang, vi skal på langfart, for det skal vi.....!

Turen til Paris fandt sted i 2005. Helen og Ole Pyndt har besluttet sig for næste langtur. Den bliver ud i Europa i fire måneder af sejlsæsonen 2007. Tursejleren har lavet en aftale med ægteparret om, at de dagligt holder DT's medlemmer orienterede om deres tur direkte via vores hjemmeside. red.